

1 אבל אם עבר החפץ פחות מארבע אמות ברשות הרבים, פטור.
2 ואינו חייב על כך שהחפץ יצא מרשות הרבים לרשות היחיד ומשם
3 לרשות הרבים, מפני שתנא זה סובר שאין אומרים קלוטה כמי
4 שהונחה, ונמצא שלא היתה כלל הנחה ועקירה ברשות היחיד
5 שבאמצע.

6 מבררת הגמרא: מאי קא משמע לן – מה באה הברייתא להשמיענו.
7 משיבה הגמרא: הא קא משמע לן – דבר זה השמיעה לנו הברייתא,
8 ששתי רשויות שוות מצטרפות לחייב על מלאכה הנעשית בין
9 שתיקה, ולכן חייב משום מעביר ארבע אמות אף אם העביר שתי
10 אמות ברשות הרבים אחת ושתי אמות ברשות הרבים אחרת.
11 והשמיעה בכך הברייתא, שאין אומרים כדעת רבי יוסי הסובר (לעיל
12 פ) שהמוציא חצי שיעור ועוד חצי שיעור בהעלם אחד, חייב רק
13 כשהוציאם לאותה רשות, אך אם הוציאם לשתי רשויות, פטור,
14 שאינן מצטרפות. ועוד באה הברייתא להשמיענו, דלא אמרינן
15 קלוטה במה שהונחה – אין אומרים שחפץ שנקלט בארץ של רשות
16 נחשב כאילו מונח בקרקע, ולכן פטרה הברייתא בעבר החפץ פחות
17 מארבע אמות, ולא חייבתו משום הוצאה מרשות לרשות על כך
18 שיצא החפץ מרשות הרבים לרשות היחיד ומשם לרשות הרבים.

19 הגמרא דנה עוד בענין המעביר חפץ ארבע אמות ברשות הרבים:
20 אמר רב שמואל בר יהודה אמר רבי אפא אמר רב הונא אמר
21 רב, המעביר חפץ ארבע אמות ברשות הרבים מקורה – מכוסה,
22 פטור, לפי שאינו דומה לרשות הרבים זה לדגלי מדבר – למחנה
23 ישראל שהיה במדבר, שרשות הרבים שלהם לא היתה מקורה, וכל
24 דיני הוצאה לרשות הרבים, לומדים ממחנה ישראל במדבר. מקשה
25 הגמרא: איני – האם כן הוא, והא – והרי העגלות שנשאו בהם את
26 קרשי המשכן במדבר, המקורות הווין – היו מכוסות בקרשים
27 המסודרים עליהם, ואמר רב משום רבי תימא, שעגלות אלו,
28 תחתיהן – החלל שתחת העגלות, וביניהן – והשטח שבין העגלות,
29 וצדדיהן – הריחו שביניהן לגלגלים ומקום הגלגלים, דינם כרשות
30 הרבים, הרי שסובר רב, שמקום מקורה נחשב לרשות הרבים, ואם כן
31 רב סותר דברי עצמו. מתרצת הגמרא: בי קאמר רב שהמקום שתחת
32 העגלות חשוב רשות הרבים, היינו בפרקא – בריוח שבין שורה של
33 קרשים לשורה הסמוכה לה, שלא היו הקרשים מונחים לכל אורך
34 העגלה, אלא היו מניחים שורות של קרשים המסודרים אחד על גבי
35 השני לגובה, ומשאיירים ריוח בין שורה לשורה (צירור ג), וריוח זה
36 שבין השורות לא היה מקורה, ועליו אמר רב שדינו כרשות הרבים.
37 מקשה הגמרא: מבי – הרי אורכא דעגלה במה הווי – אורך
38 העגלה כמה היה, חמש אמות, פותיא דקרש במה
39 הווי – ורוחב כל קרש כמה היה, אמתא ופלגא – אמה ומחצה, במה
40 מויתב – כמה שורות קרשים יכולים להניח על העגלות, תלתא –
41 שלש, שיהם תופסים ארבע אמות ומחצה, פשא ליה פלגא
42 דאמתא – ונשאר עוד חצי אמה מאורך העגלה שלא היו בו קרשים,
43 וכי שרי ליה מר ביני וביני – וכשתחלק חצי אמה זו לשני הרווחים
44 שבין שלש שורות הקרשים, נמצא שהריוח שבין השורות אינו אלא

45 רבע אמה שהוא טפח ומחצה, ופלגא דמי – והרי זה חשוב כלבוד,
46 וכאילו אין ריוח ביניהן, ונמצא שכל מקום העגלות נחשב כמקורה,
47 ואיך אמר רב שמקום העגלות חשוב רשות הרבים. מתרצת הגמרא:
48 מי סברת קרשים אפותיייהו הוה מנח להו – וכי סבור אתה שהיו
49 מניחים את הקרשים על רחבם שהוא אמה ומחצה, אחוהו מנח להו
50 – על צד עוביים היו מניחים אותם, ועוביים רחב אמה (צירור ד), אם
51 כן שטח של שלש שורות קרשים הוא שלש אמות, והריוח ביניהן
52 שתי אמות, ונמצא שיש מקום אמה ריוח בין שורה לשורה, ועל אותו
53 מקום אמר רב שנחשב רשות הרבים.
54 מקשה הגמרא: סוף סוף, סומכא דקרש במה הוי – עובי הקרש כמה
55 היה, אמתא – אמה, ואם כן במה הוה מויתב – כמה שורות היה מניח
56 לאורך העגלה, ארבעת, נמצא ששטח השורות כולן ארבע אמות,
57 פשא לה אמתא – ונשארה אמה אחת פנויה, כי שרי לה מר ביני
58 וביני – וכשתחלק בשורה אמה זו לשלשה רווחים בין ארבע שורות
59 הקרשים, ימצא שהריוח בין שורה לשורה אינו אלא שני טפחים (צירור
60 ה), ופלגא דמי – והרי זה נחשב כלבוד, וכאילו שאין ריוח ביניהם,
61 ונמצא שכל מקום העגלות היה מקורה, ואיך אמר רב שמקום
62 העגלות נחשב רשות הרבים. מסיימת הגמרא את הקושיא: הניחא
63 למאן דאמר – מובן הדבר לדעת הסובר (להלן ע"ב) שהקרשים מלמטן
64 היה עובייהו אמה, מלמעלן פלגא והולכין עד בארבע – ולמעלה הם
65 נעשים צרים עד שבראשו היה הקרש רחב אצבע (צירור ו), שפיר –
66 לדבריו מובן מדוע הריוח שבין הקרשים נחשב רשות הרבים, שכיון
67 שבראש הקרשים לא היה אלא רוחב אצבע בלבד נמצא שהיה ריוח
68 של יותר משלשה טפחים בין הקרשים (צירור ז), אלא למאן דאמר –
69 למי שסובר שהקרשים כשם שמלמטן עובייהו אמה, כך מלמעלה
70 עובייהו אמה, מאי איכא למימר – איך נבאר את דברי רב, הרי
71 לשיטה זו לא נשאר ריוח של יותר משלשה טפחים בין הקרשים.
72 מתרצת הגמרא: אמר רב ביהמא, בארבע אמות – שורות קרשים שעל
73 גבי העגלה לא היו מונחות שורה שורה לעצמה בנפרד, אלא
74 צמודות זו לזו שתיים שתיים, באופן שהשורות נראו מבחוץ כמו
75 'אטבא', היינו מקל עץ שביקעו חריץ מראשו למשך אורכו ונעשה
76 כעין אטב להחזקת דפי קונטרס. והוצרכו להניחן כן מפני שגובהה
77 של כל שורה היה ארבע וחצי אמות – שלוש קרשים ברוחב אמה
78 וחצי זה על גבי זה ורוחבה אמה אחת בלבד – כעובי הקרש
79 התחתון, כך שאילו נניח ריוח בין שורה לשורה איזי בנסיגת העגלות
80 יתנגדו השורות מצד לצד והקרשים יפלו. לפיכך, הצמידו שתי
81 שורות קרשים זו לזו בקצה אחד של העגלה, ועוד שתי שורות בקצה
82 השני, ובאמצע נשארה אמה ריוח שהוא יותר משיעור לבד, ועל
83 אותה אמה שלא היתה מקורה אמר רב שהיה רשות הרבים (צירור י).
84 מקשה הגמרא: אמרבי, הויא מנח להו – מכל מקום כל שורות
85 הקרשים הצמודות היכן היו מונחות, אנכא דעגלה – על גבי העגלה,
86 ואם כן עדיין יקשה, עגלה גופא מקורה הווי – הרי העגלה עצמה
87 היתה לה רצפה, ותחתיה יש חלל מקורה, ואם כן איך אמר רב
88 שהמקום שתחת העגלה נחשב רשות הרבים.

מתרצת הגמרא: **אמר שמואל**, בִּתְרוֹת – לא היה לעגלות ריצפה, אלא תחתית העגלה היתה עשויה מיתדות שיש ביניהם רווחים של יותר משלושה טפחים. ולכן גם המקום שתחת העגלה חשוב רשות הרים.

הגמרא מביאה את מחלוקת התנאים שהובאה לעיל לענין עובי קרשי המשכן: **תנו רבנן**, הקרשים שהיו במשכן, מלמפן היה עוביין אמה, ומלמעלן היו פלין והולכין – הולכים ונעשים צרים, עד שבראשם היו רחבים כפצע בלבד [צויר א], שְׁנֵאמַר בענין קרשי המשכן (שמות כו כד) יִיָּחָדוּ וְיִהְיוּ תָמִים עַל רֹאשׁוֹ, וְלִהְיוֹן הוּא אוֹמֵר – ובענין מי היריד שנבקעו לישראל נאמר (יהושע ג טו) 'תָּמֹו נִבְרָתוֹ', וכשם ש'תמו' האמור שם הוא לשון כליה, אף 'תמים' האמור כאן לשון כליה הוא, שהיו הקרשים כלים והולכים עד שהיה בראשם רוחב אצבע בלבד, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי נְחֵמְיָה אוֹמֵר, בְּשֵׁם שְׁמִלְמָן הִיָּה עֹבֵיין אָמָה, כִּךְ מִלְמַעְלָן הִיָּה עֹבֵיין אָמָה [צויר ב], שְׁנֵאמַר (שמות שם) 'חֲדָיו', ומשמע שהיו הקרשים שוים ולא משופעים. מקשה הגמרא לרבי נחמיה: וְהַתִּיב 'תָּמִים', ומשמע שיהיו כלים והולכים בשיפוע. מתרצת הגמרא: לרבי נחמיה בא הפסוק הָהוּא להשמיענו דְּלִיתוּ שְׁלָמִין וְלֹא לִיתוּ דְּנִיכָרָא – שיביאו קרשים שלמים ולא קרשים העשויים מנסרים שהדביקום זה לזה. מקשה הגמרא: וְאִדְךָ נָמִי – ולתנא האחר [לרבי יהודה] גם יש להקשות, הַתִּיב 'חֲדָיו', ומשמע שהיו הקרשים שוים ולא משופעים. מתרצת הגמרא: לרבי יהודה בא הפסוק הָהוּא לומר דְּלֹא לִישְׁלַחֻפִּינָהוּ מִהָדָדִי – שלא יעמידו את הקרשים משוכים זה מזה, אחד לפניו ואחד לחוץ, אלא יעמידו את כולם בשוה, עובי קרש זה, בצד עובי קרש זה.

מקשה הגמרא לרבי יהודה: בְּשִׁלְמָא לְמָאן דְּאָמַר – מובן הדבר לדעת רבי נחמיה האומר שבשם שְׁמִלְמָן הִיָּה עֹבֵיין של קרשים אָמָה כִּךְ מִלְמַעְלָן הִיָּה עֹבֵיין אָמָה, הֵינִי דְּבִתְבִי – זהו שנאמר (שמות כו כב-כג) 'וְלִיָּרְבִּיתִי הַמִּשְׁכָּן מִמָּה תַעֲשֶׂה שֵׁשֶׁה קָרָשִׁים, וּשְׁנֵי קָרָשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמִקְצְעוֹתָ' – שתעשה ששה קרשים לדופן המערבי של המשכן, ועוד שני קרשים לפינות הדופן המערבי, אחד לקרן צפונית מערבית ואחד לקרן דרומית מערבית, דְּאֵתִי פּוֹתֵינָא דְּהֵנִי מְמַלִּי לִיהָ לְסוּמְכָא דְּהֵנִי – שרוחב אותם שני קרשים שבפינות הדופן המערבי היה מכסה את עוביו של כותל דרומי וכן את עוביו של כותל צפוני [צויר ג], אֵלָּא לְמָאן דְּאָמַר – לרבי יהודה שסובר, שהקרשים מלמפן היה עוביין אָמָה ומלמעלן היו פלין והולכין עד כפצע, אם כן נמצא דְּהָא עֵייל וְהָא נָפִיק – שהיה אחד יוצא ואחד נכנס, ולא היו הקרשים עומדים בשוה זה לזה, שכן הקרשים שבכותל צפוני ובכותל דרומי נכנסו לפנים כיון שהיו משופעים, ואילו הקרשים שבשתי הפינות של כותל מערבי שהיו מכוונים כנגדם היו בולטים לחוץ [צויר ד]. מתרצת הגמרא: דְּשִׁפִּי לָהּ כִּי מוֹרִין – היה מקצע את הקרשים שהיו משופעים משני הצדדים כמו הרים, כלומר שאותם הקרשים שהיו בפינות של כותל מערבי היו משופעים גם בעובים וגם ברחבם, ואכן היו שווים לקרשים של הכותל הצפוני והדרומי ולא בלטו לחוץ [צויר ה].

הגמרא מביאה דבר נוסף בענין קרשי המשכן: נאמר (שם כו כח) לענין בריחי המשכן 'וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹךְ הַקָּרָשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקָּצֶה אֶל הַקָּצֶה', שהיו הקרשים נקובים בעוביים והיה הבריח עובר בתוך נקבי הקרשים והיה מעמיד את הקרשים [צויר ו]. תִּנְיָא, הַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּנֵם הָהָ עוֹמֵד, שאחר שהעמידו את כל קרשי המשכן למערב צפון ודרום, היה נותן את הבריח בכל שלש הרוחות מן הקצה אל הקצה, ובנס היה הבריח נכפף מאליו, ואין אומן שיכול לעשות כן.

הגמרא מבארת כיצד היו היריעות מונחות על גבי המשכן לרבי יהודה ולרבי נחמיה החולקים בענין עובי הקרשים בראשם: נאמר במלאכת המשכן (שם כו א-ב), 'וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יְרִיעוֹת וְגו' אוֹרֵךְ הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁמֹנֶה וְעֶשְׂרִים בָּאָמָה וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאָמָה הַיְרִיעָה הָאֶחָת וְגו' – שיעשו עשר יריעות שכל אחת מהם אורכה

עשרים ושמונה אמות ורוחבה ארבע אמה, ויחברו את עשר היריעות יחד לרוחבם, וכשתחבר את כל היריעות יחד נמצא שמדת היריעה כולה עשרים ושמונה אמות אורך על ארבעים אמות רוחב, וכשתחשב את אופן הנחת היריעות על המשכן, שְׂדֵי אוֹרֵיבִייהוּ לְפּוֹתֵינָא דְּמִשְׁכָּן – השלך את אורך היריעות לרוחב המשכן, כָּמָה הָיִיא – כמה היה אורך היריעות, עֶשְׂרִין וְתִמְנֵי – עשרים ושמונה אמות, דֵּל עֶשֶׂר לְאִיגָרָא – תפחית מכך עשר אמות לגג, שהיו מונחים על רוחב חלל המשכן שהיה עשר אמות, פִּשְׁאָ לָהּ תִּשְׁעָ לְהָא גִּיסָא וְתִשְׁעָ לְהָא גִּיסָא – נשארו תשע אמות לצד צפון ותשע אמות לצד דרום לכיסוי הכתלים מבחוץ, לְרַבִּי יְהוּדָה הסובר שהיו הקרשים כלים והולכים עד שהיה בראשם רוחב אצבע, אם כן כשפרסו את היריעות על המשכן, עובי הקרשים לא היה ממעט מאורך היריעות, והיו היריעות נופלים ומכסים תשע אמות מבחוץ, וּמִיגְלִיאָ אָמָה דְּאִדְנִים – ולא נשאר מגולה מגובה הקרשים, אלא האמה של האדנים בלבד [צויר ז]. וְלְרַבִּי נְחֵמְיָה הסובר שעובי הקרשים היה ברוחב אמה, נמצא שהיה עובי הקרשים ממעט מהיריעה אמה לכל צד, ונשארו לכיסוי אורך הקרשים רק שמונה אמות, וּמִיגְלִיאָ אָמָה דְּקָרָשִׁים – ונשאר מגולה גם אמה אחת מהקרשים בנוסף על האמה של האדנים [צויר ח].

וכשתחשב את אופן הנחת היריעות לאורך המשכן, שְׂדֵי פּוֹתִייהוּ לְאוֹרֵכָא דְּמִשְׁכָּן – השלך את רוחב היריעות לאורך המשכן, כָּמָה הָיִיא – כמה היה רוחבן של כל היריעות כשהיו מחוברים זה לזה, אִרְבַּעִין אָמָה, דֵּל תִּלְתִּין לְאִיגָרָא – תפחית מכך שלשים אמות לגג, שהיו מונחים על אורך חלל המשכן שהיה שלשים אמה, פִּשְׁאָ לָהּ עֶשֶׂר – נשארו עשר אמות לכיסוי כותל מערבי מבחוץ, לְרַבִּי יְהוּדָה הסובר שהיו הקרשים כלים והולכים עד שהיה בראשם רוחב אצבע, כשפרסו את היריעות על המשכן, עובי הקרשים לא היה ממעט מאורך היריעות כלל, וּמִכְסִּיאָ אָמָה דְּאִדְנִים – ואם כן אף האמה של האדנים היתה מכוסה, שכן העשר אמות הנותרים היו מכסים את כל אורך הקרש [צויר ט]. וְלְרַבִּי נְחֵמְיָה הסובר שגם למעלה היה עובי הקרשים אמה, נמצא אמות שהיריעה עובי הקרשים ממעט מהיריעה אמה, ונשארו רק תשע אמות מהיריעה בכדי לכסות את אורך הקרשים, וּמִיגְלִיאָ אָמָה דְּאִדְנִים – ונמצא שהיתה האמה של האדנים מגולה [צויר י].

הגמרא מבארת את סדר הנחת ה'יריעות עזים' על המשכן לרבי יהודה ורבי נחמיה: נאמר (שם כו ט-י) 'וְעֵשֶׂת יְרִיעוֹת עֹזִים לְאֹהֶל וְגו' 'אוֹרֵךְ הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁלֹשִׁים בָּאָמָה וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאָמָה וְגו' – שיעשו עוד יריעה מנוצה של עזים, ויעשו אותה מאחת עשרה יריעות, שכל אחת מהם אורכה שלשים אמות, ורוחבה ארבע אמות, ויחברו אותם יחד, וכשתחברם יחד נמצא מדת היריעה שלשים אמות אורך על ארבעים וארבע אמות רוחב. וכשתחשב את אופן הנחת היריעות על המשכן, שְׂדֵי אוֹרֵיבִייהוּ לְפּוֹתֵינָא דְּמִשְׁכָּן – השלך את אורך היריעות לרוחב המשכן, כָּמָה הָיִיא – כמה היה אורך היריעות, תִּלְתִּין – שלשים אמות, דֵּל עֶשֶׂר לְאִיגָרָא – תפחית מכך עשר אמות לגג, שהיו על רוחב חלל המשכן שהיה עשר אמות, פִּשְׁאָ לָהּ עֶשֶׂר לְהָא גִּיסָא וְעֶשֶׂר לְהָא גִּיסָא – נשארו עשר אמות לצד צפון ועשר אמות לצד דרום לכיסוי הכתלים מבחוץ, וְלְרַבִּי יְהוּדָה הסובר שהיו הקרשים כלים והולכים עד שהיה בראשם רוחב אצבע, אם כן כשפרסו את היריעות על המשכן לא היו הקרשים ממעטים מאורך היריעות, והיו היריעות נופלים ומכסים עשר אמות מבחוץ, וּמִיגְלִיאָ אָמָה דְּאִדְנִים – ואף האמה של האדנים היתה מכוסה [צויר יא]. ואילו לְרַבִּי נְחֵמְיָה הסובר שגם למעלה היה עובי הקרשים אמה, נמצא שהיה עובי הקרשים ממעט מהיריעה אמה לכל צד, ונשארו מהיריעה תשע אמות בכדי לכסות את המשכן מבחוץ, וּמִיגְלִיאָ אָמָה דְּאִדְנִים – ונמצא שהיתה מגולה האמה של האדנים [צויר יב].

הגמרא מביאה ברייתא שמבואר בה דבר זה: תִּנְיָא נָמִי הָכִי – שנינו כן בברייתא, נאמר ביריעות האהל (שם כו יא) 'וְהָאָמָה מִיָּה וְהָאָמָה

1 מִזֶּה בְּעוֹדָהּ בְּאֶרֶץ יִרְיעַת הָאֵהָל יִהְיֶה סְרוּחַ עַל צִדֵּי הַמִּשְׁכָּן מִזֶּה וּמִזֶּה
2 לְכַסְתָּהּ – שִׁירֵיעוֹת הָאֵהָל הָיוּ עוֹדָפוֹת עַל יִרְיעוֹת הַמִּשְ�כָּן בִּשְׁתֵּי
3 אֲמוֹת, וְנִמְצָא שִׁישׁ עוֹדֵף שֶׁל אִמָּה בְּכָל צֶדֶד, וְאִמָּה זוֹ הִיְתָה כְּדִי
4 לְכַסּוֹת אֶת הָאִמָּה שֶׁל הָאֲדָנִים שֶׁלֹּא הִיְתָה מְכוּסָה עַל יְדֵי יִרְיעוֹת
5 הַמִּשְ�כָּן, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי נַחֲמִיָּה אָמַר, אוֹתָהּ אִמָּה הִיְתָה
6 כְּדִי לְכַסּוֹת אֶת הָאִמָּה שֶׁל קָרְשִׁים שֶׁמַּעַל הָאֲדָנִים שֶׁלֹּא הִיְתָה
7 מְכוּסָה עַל יְדֵי יִרְיעוֹת הַמִּשְ�כָּן, אֲבָל אֶת הָאֲדָנִים, אִף יִרְיעוֹת הָעוֹזִים
8 לֹא כִּיסוּ.
9 וּכְשֶׁתַּחֲשֹׁב אֶת אֹפֶן הַנַּחַת הִירְיעוֹת לְאוֹרֵךְ הַמִּשְ�כָּן, שְׁרֵי פּוֹתֵייהוּ
10 לְאוֹרֵייהָ דִּמְשָׁכָן – הִשְׁלַךְ אֶת רוּחַב הִירְיעוֹת לְאוֹרֵךְ הַמִּשְ�כָּן, כְּמָה
11 הָיָה – כְּמָה הִיְהוּ רוּחְבָן שֶׁל כָּל הִירְיעוֹת יַחַד, אֲרָבָעִים וְאַרְבַּע אֲמוֹת,
12 דִּל תִּלְתִּין לְאַיִנָּרָא – תַּפְחִית שְׁלֹשִׁים אֲמוֹת לִגְג, שֶׁהָיוּ עַל אוֹרֵךְ
13 חֲלָל הַמִּשְ�כָּן שֶׁהִיָּה שְׁלֹשִׁים אֲמוֹת, פֶּשֶׁא לָהּ אֲרָבַע סָרִי – נִשְׁאָרוּ
14 אַרְבַּע עֶשְׂרֵה אֲמוֹת, דִּל תִּרְתִּי לְכַפְלָא – תַּפְחִית שְׁתֵּי אֲמוֹת לִירְיעָה
15 שֶׁהִיְתָה תְלוּיָה לְצֶדֶד מְזוּרָה, דְּכַתִּיב – שֶׁנֶּאֱמַר (שם כו ט) 'וּכְפַלְתָּ אֶת
16 הִירְיעָה הַשְּׂשִׁית אֶל מוֹל פְּנֵי הָאֵהָל' – שִׁיתְלָה אֶת חֲצִי הִירְיעָה
17 הַשְּׂשִׁית עַל פְּנֵי פֶתַח הַמִּשְ�כָּן שֶׁהָיָה בְּצֶד מְזוּרָה, וְחֲצִי הִירְיעָה הוּא
18 שְׁתֵּי אֲמוֹת שֶׁכֵּן רוּחַב יִרְיעָה הוּא אַרְבַּע אֲמוֹת, פֶּשֶׁא לָהּ תִּרְתִּי
19 סָרִי – נִשְׁאָרוּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אֲמוֹת לְכִיסוֹי הַקָּרְשִׁים שֶׁבְּמַעֲרָב. וּמִקְשָׁה
20 הַגִּמְרָא: בְּשִׁלְמָא לְרַבִּי יְהוּדָה – לְרַבִּי יְהוּדָה הַסּוֹבֵר שֶׁהָיוּ הַקָּרְשִׁים
21 כְּלִים וְהוֹלְכִים עַד שֶׁהִיָּה בְּרֹאשׁ רוּחַב אֲצַבַּע, נִמְצָא שֶׁכִּשְׁפָּרְסוּ
22 אֶת הִירְיעוֹת עַל הַמִּשְׁכָּן לֹא הָיוּ הַקָּרְשִׁים מִמַּעֲטִים מֵאוֹרֵךְ הִירְיעוֹת
23 וְהָיוּ נוֹפְלִים וּמְכַסִּים אֶת כָּל אוֹרֵךְ הַקָּרֶשׁ שֶׁהוּא עֶשֶׂר אֲמוֹת, וְעוֹד
24 נוֹתָרוּ מֵהֶם שְׁתֵּי אֲמוֹת שֶׁהָיוּ עוֹדָפוֹת עַל קָרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וְנִגְרְרוּ עַל

25 הָאֶרֶץ [צִיּוֹר יג], וְלִדְבָרֵינוּ מוֹבֵן דִּהְיִינוּ דְּכַתִּיב – שִׁזְהוּ שְׁכָתוֹב (שם כו
26 יב) 'חֲצִי הִירְיעָה הָעוֹדָפָת תִּסְרַח עַל אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן', שְׁאוֹתָהּ חֲצִי
27 יִרְיעָה שֶׁבִּירְיעוֹת הָאֵהָל הִיְתִירָה עַל יִרְיעוֹת הַמִּשְׁכָּן, תִּהְיֶה עוֹדָפָת
28 עַל אַחֲרֵי קָרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וְתִגְרַר עַל הָאֶרֶץ, אֱלֹא לְרַבִּי נַחֲמִיָּה הַסּוֹבֵר
29 שֶׁגַּם לְמַעֲלָה הָיָה עוֹבֵי הַקָּרְשִׁים אִמָּה, וְהָיָה רוּחַב הַקָּרְשִׁים מִמַּעַט
30 מִהִירְיעָה אִמָּה, אִם כֵּן נִשְׁאָרוּ רַק אֶחָד עֶשְׂרֵה אֲמוֹת שֶׁהָיוּ מְכַסִּים
31 אֶת הַמִּשְׁכָּן מִבְּחוּץ, וְרַק אִמָּה אַחַת הִיְתָה נִגְרַרְתָּ עַל הָאֶרֶץ [צִיּוֹר יד],
32 וְלִדְבָרֵינוּ יִקְשֶׁה, מֵאִי תִסְרַח – מֵה כוֹוֹנָת הַכְּתוּב שֶׁחֲצִי הִירְיעָה דִּהְיִינוּ
33 שְׁתֵּי אֲמוֹת תִּסְרַח עַל אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן, הָרִי לְדְבָרֵינוּ לֹא הִיְתָה הִירְיעָה
34 עוֹדָפָת עַל קָרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן אֱלֹא אִמָּה אַחַת. מִתְרַצָּת הַגִּמְרָא: לְרַבִּי
35 נַחֲמִיָּה 'חֲצִי הִירְיעָה תִסְרַח' הִיְינוּ תִסְרַח מִחִבְרוֹתֶיהָ, כְּלוֹמֵר שֶׁחֲצִי
36 הִירְיעָה דִּהְיִינוּ שְׁתֵּי אֲמוֹת יִהְיוּ עוֹדָפוֹת עַל הִירְיעָה הַתַּחְתּוֹנָה, הָאִמָּה
37 אַחַת מְכַסֶּה אֶת אֲמַת הָאֲדָנִים וְהָאִמָּה הַשְּׁנִיָּה נִגְרַרְתָּ עַל הָאֶרֶץ.
38 תֵּנָא דְּבִי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, לְמָה מִשְׁכָּן דְּוָמָה, לְאִשָּׁה שְׂמִיחָלָבָת
39 בְּשׁוּק וְשְׂפּוּלִיָּה – וְשׁוּלֵי בְּגָדֶיהָ מְחֻלְכִין אַחֲרֶיהָ, כִּךְ הִיְתָה הִירְיעָה
40 נִגְרַרְתָּ בָּאֶרֶץ.
41 הַגִּמְרָא מְבִיאָה בְּרִייתָא מִבְּבֵיתא כִּיצַד הוֹתֵאֵמוּ הַקָּרְשִׁים עִם
42 הָאֲדָנִים: תֵּנּוּ רַבְּנָן, חֲרֻצִּים הָיוּ קָרְשִׁים, שְׁבִאֲמָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁל
43 הַקָּרְשִׁים עָשׂוּ בְּאִמְצָעַם חֲרִיץ בְּגוֹבָה אִמָּה וְרוּחַב חֲצִי אִמָּה, וְנִשְׁאָרוּ
44 שְׁתֵּי יְדוֹת שֶׁל חֲצִי אִמָּה בְּכָל צֶדֶד [צִיּוֹר טו], וְחָרְצוּ גַם סְבִיב אוֹתָם
45 יְדוֹת בְּעוֹבֵי שֶׁל דּוֹפְנֵי הָאֵדֶן, שֶׁכִּשְׁתִּיקְעוּ אֶת הַיְדוֹת בְּאֲדָנִים יִהְיוּ
46 הַקָּרְשִׁים צְמוּדִים זֶה לָזֶה וְלֹא יִבְלָטוּ הָאֲדָנִים [צִיּוֹר טז], וְחֻלּוּלִים הָיוּ
47 הָאֲדָנִים – וְהָיָה נִקֵּב חֲלוּל בְּאֲדָנִים [צִיּוֹר יז], וּבִאוֹתוֹ חֲלָל הָיוּ תוֹקְעִים
48 אֶת יְדוֹת הַקָּרְשִׁים [צִיּוֹר יח].